

KÖZGAZDASZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

VII. ÉVFOLYAM, 9. SZÁM.

Ara: 50 fillér

1965. MÁJUS 10.

Vita a termelési gyakorlatok új rendszeréről

„Az egyetemi reform egyik fő célkitűzése az oktatásnak az élettel, a gyakorlattal való szoros összekapcsolása. Ennek érdekében hallgatóinknak a korábbinál lényegesen több időt kell biztosítani, hogy közelebbről megismerkedhessenek azzal a gyakorlati szakterülettel, amelynek később tevékeny részesei lesznek. A gyakorlatot rendszeressé és a képzés szerves részévé kell tenni. Tartalmát és módszerét tovább fejlesztve hatékonyságukat lényegesen fokozni lehet.”

Dr. Szanyi Jenő dékán előterjesztése az egyetemi tanács május 3-i ülésére ebben jelölte meg a szakmai gyakorlatok új rendszerének alapvető célkitűzését.

„A termelési gyakorlatok új rendszere az egyetemi reform szerinti új lehetőségeket figyelembe véve a korábbi harmadik év utáni termelési gyakorlatot és a szakdolgozat készítésével összekötött záró termelési gyakorlatot foglalja magában.”

Az egyetemi tanács ülésén

mindenki elfogadta a gyakorlatok rendszerének új alapvető elveit, de megoszottak a vélemények abban, hogy a harmadik év utáni nyári termelési gyakorlat időtartama 6 vagy 8 hét legyen. E kérdés eldöntésénél természetesen szerepet játszik néhány olyan oktatási kérdés is, mint az év végi vizsgaterhelés, az oktatási nyári igénybevétele stb., de a hathetes időtartam ellen szól, hogy az nem elegendő a gyakorlati témában való kellő elmélyedésre, és színvonalas dolgozat készítésére.

A tanulmányokat lezáró termelési gyakorlat problémái elsősorban újszerűségéből adódnak. Nyitott kérdés, vajon a hallgatók besorolása elősegíti-e majd a diplomamunka elkészítését. El kell érni, hogy ne munkaköri, hanem gyakornoki beosztást kapjanak, hogy áttekintést nyerjenek a vállalat egész működéséről, felépítéséről, a munka közgazdasági vonatkozásairól.

Eldöntetlen tovább a hat-

hónapos zárógyakorlat alatt hallgatóinknak járó munkaidő-kedvezmény kérdése. Az előterjesztés szerint legalább olyan kedvezményekben kellene részesülniük, mint a levelező hallgatóknak.

A külföldi termelési gyakorlat ügyében a tanácsülés részvevői egyetértettek abban, hogy csak akkor van értelme ilyen gyakorlatok szervezésének, ha a hazaival egyenértékű gyakorlati munkát tesz lehetővé, nem pedig körutazás, tanulmányút vagy tapasztalatsere jelleggel bír.

A külföldi hallgatók magyarországi üzemi gyakorlata külön problémát jelent. Szükséges lenne őket is bevonni a gyakorlati rendszerbe, hiszen a termelési gyakorlat egyre inkább oktatásunk szerves részét képezi. A kérdést azonban kormányközi megállapodások is szabályozzák, másrészt a külföldi diákok sajátos helyzete módosítja.

Foglalkozott az előterjesztés az esti és levelező tagozatos hallgatók üzemi gyakorlatának lehetőségeivel is. E tagozatokon a 25 évnél fiatalabbak aránya a legnagyobb, tehát a hallgatók jelentős részének tulajdonképpen egyáltalán nincs szakmai tapasztalata, és inkább a nappali tagozaton lenne a helyük. A kérdés ebben az esetben az: vajon a nem-közgazdasági munkakörben dolgozók milyen arányban szerepelnek esti és levelező hallgatóink között.

A szakmai gyakorlatok új rendszerével és a reformból adódó követelményekkel követhető számunkban részletesen foglalkozunk.

ELISMERÉS

Az Egyetemi Tanács május 3-i ülésén dr. Pach Zsigmond Pál rektor az Egyetemi Tanács nevében köszönetét fejezte ki oktatóinknak a tudományos ülésszak előkészítésében és lebonyolításában kifejtett munkájukért, különösen Szabó Kálmán tudományos rektorhelyettesnek szervező munkájáért, valamint Berend T. Iván, Radó Sándor, Wilcesk Jenő és Timár Mátyás elvtársnak a plenáris üléseken tartott előadásáért.

Az Egyetemi Tanács elismerését fejezte ki az egyetemi közgazdász napok és azon belül a VII. Országos Tudományos Diákköri Konferencia közgazdasági szekciójának megrendezéséért a KISZ VB operatív bizottságának, személy szerint Csáki Csaba elvtársnak, aki igen eredményesen dolgozott a konferencia sikeréért.

Gratulálunk

Dr. Háy László és dr. Bog-nár József elvtársnak, akadémiai levelező taggá történt megválasztásuk alkalmából.

Fock elvtárs egyetemünkön

Fock Jenő, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a miniszterelnök első helyettese május 18-án, kedden, egész napos látogatást tesz egyetemünkön. Találkozik a párt- és állami vezetőkkel, megtekintí létesítményeinket, majd délután fél 3-kor az I. előadóban politikai tájékoztatót és konzultációt tart aktuális gazdaságpolitikai, gazdasági kérdésekről. Kérjük oktatóinkat és hallgatóinkat, minél nagyobb számban vegyenek részt Fock elvtárs előadásán.

Pártbizottság

Dicséret

A Nyelvi Intézet, a nyelvi körök és egyetemünk MSZBT szervezete április hó 28-án tartotta május 1 tiszteletére rendezett szokásos soknyelvű műsoros délutánját. Az egyetem, a KISZ és az MSZBT ezt az alkalmat használta fel arra, hogy az ünnepélyen vagy a nyelvórákon, illetve a nyelvi körökben és az MSZBT-munkában kiemelkedő teljesítményt nyújtó hallgatókat megjutalmazza.

Az ünnepségen való szereplésükért és jó munkájukért könyvvitalomban részesültek:

Az angol nyelvű műsorban való közreműködésükért: Szalai József, Ivánka Anikó, Papolezi Péter, Györfi László, Glattfelder Péter.

Az orosz nyelvű műsor szervezéséért: Mester Irén, Práger László, Bánhidai Mária, Holenda Klára, Landesz Pál, Oszkó Zoltán, Kövecses Gábor.

A francia nyelvű műsorban való közreműködésükért: Belák Lia, Papp József, Tallódi Judit, Boronkai Tamás, Tóth Vilmos, valamint a német műsor szervezéséért: László Gábor.

Sokéves MSZBT munkájukért kaptak pénz- és könyvjutalmat: Mester Irén, Molnár Viktória, Fehér Tibor és Müller János.

A nyelvi körökben végzett kiváló munkájukért kaptak könyvjutalmat: Bánhidai Mária, Szalai József, Balogh István, Molnár Viktória.

A spanyol nyelvű fordítási verseny eredménye: I. Szász József, II. Bori Antal és III. helyezést ért el Keien Zsuzsa.

MÁJUS

(Fotó: Urbán Tamás)

Sokat várunk munkájuktól

Május 3-án műszaki bizottság alakult egyetemünkön, melynek vezetője Wagner Gyula adjunktus, az egyetemi számítógéppont tudományos osztályvezetője. Tagjai: Vizi István tanársegéd, a nyelvi laboratórium vezetője, Vidor Győző gépészmérnök, a technológia tanszék tanársegéde, Magyar János, a gazdasági igazgatóság főelőadója és Apáthy László, az egyetem mérnöke.

A bizottság az egyetem rektorának tanácsadó szerveként végzi majd munkáját. Alapvető célkitűzésük: jobb körülmények teremtése az egyetemen belül és hatékony közreműködés az oktatási nevelési feladatok megoldásához szükséges anyagi feltételek megteremtésére.

Milyen feladatokat várnak a bizottságra?

El kell készíteni a műszaki fejlesztési tervet. Ezen belül számos olyan tennivaló van, mint például a teremproblémák megoldása, a fűtés és világítás rekonstrukciója, a kollégiumokban pedig a férőhely bővítése a kommunális ellátás javítása stb.

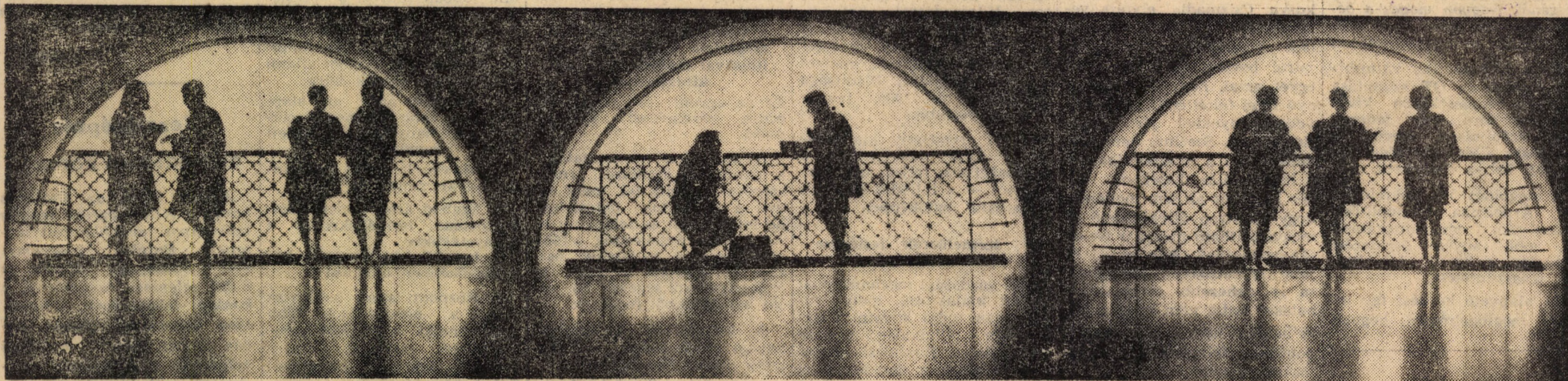
Az oktatási és tudományos munka korszerű technikai feltételeket követel. A tanterekben hangtechnikai berendezések létesítése, a világítás és a szellőzés javítása, a táblák „gépesítése”. A bizottság tervei között érdekes szemléltető eszközök bevezetése is szerepel, melyek a tanár és diák számára egyaránt megkönnyítik a munkát: berendezés a nagy előadóban, mely a táblára vetíti a szöveget vagy ábrát, különböző oktatógépek, laboratóriumok, tanműhelyek. Számolva azzal, hogy az oktatási reform eredményeként megnövekszik oktatásunkban az írásbeli feladatok, szakdolgozatok tanulmányok aránya, biztosítani kell a hallgatóknak a megfelelő írógépparkot is. Az adminisztrációs munka racionalizálására, gépesítésére ugyan csak nagy szükség van. A bizottságra vár ennek megfelelő tervek kidolgozása.

A bizottság feladata lesz továbbá a tervek kivitelezésekor mérlegelni és rangsorolni a munkálatok sorrendjét, felmérni az erőforrásokat, és keresni az optimális megoldást.

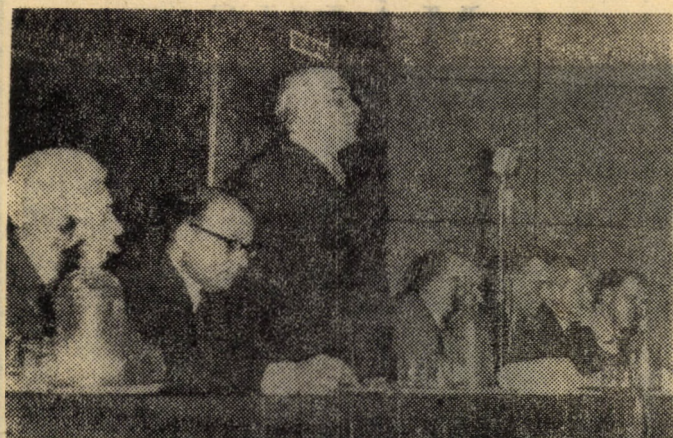
Május 22-én szombaton délután 2 órai kezdettel

az aulában tartjuk negyedéveseink búcsúztató ünnepségét, amelyre mindenkit szeretettel várunk

KISZ-bizottság

(Fotó: Urbán Tamás)

A megnyitórészt elnöksége

Mezőgazdasági hitelpolitikánkról

A felszabadulás 20. évfordulójának tiszteletére megrendezett tudományos ülésszakon először került sor egyetemünkön arra, hogy mezőgazdasági problémákat nyilvános vita keretében megvitázzanak, ahogy az a lezajlott agrár-gazdaságtani szekció ülésén történt. Sok vidéki szakember is részt vett a vitán. Az érdeklődés a vártnál nagyobb volt, így a 246-os előadó kiscsarnok bizonyult, másik terem kellett keresni. Öröndöztünk, hogy a hallgatók körében is nő az érdeklődés a mezőgazdaság iránt.

Csizmadia Ernő docens vita-indító előadásában a termelőszövetkezetek legfontosabb problémáiról beszélt.

Mi a helyzet a tsz-ekben ma?

Mik a megoldás lehetőségei a jövőben?

A mezőgazdaság szocialista átszervezése óta sok tekintetben megváltozott a helyzet, de a tsz-ek saját alapból való gazdálkodási lehetősége most is rendkívül csekély.

A szövetkezetek számára igen lényeges, milyen mértékben tudnak a jövedelemből különböző alapokat képezni, hogyan fedezik a felhalmozást, a tagok anyagi ösztönzését, a munka díjazását.

A szövetkezet nem állami vállalat és a kedvezőtlen helyzet teljes egészében a tagságot sújtja. Az utóbbi években javulás tapasztalható, így például kb. 80%-kal nőtt a szövetkezetek közös alapja. (Ugyanakkor a beruházott vagyonnak mintegy 50 százaléka állami hiteltől ered. S bár a törlesztés viszonylag alacsony, a hitelek összege mégis állandóan nő, így a tsz-ek nagy része fokozatosan eladósodik.)

A szövetkezetek fel nem osztható alapjainak 40–50%-a állami hitel, illetve támogatás. (Ha ezeket is tekintetbe vesszük, mindjárt kisebbnek tűnik az alap növekedése.) Természetesen az is baj, hogy a szövetkezeti alapképzés a mai számviteli és nyilvántartási apparátus mellett egyáltalán nem követhető kielégítő pontossággal. A tsz-ek még mindig nem képeznek amortizációs alapot. Nem képesek saját erőből fedezni a forgóalap-növeledést, az állóeszközpótlást is legfeljebb részben. Csak a jól gazdálkodó tsz-ek tudják felhalmozni saját erőből az összefelhalmozásnak egy- vagy kétharmadát. Ennek oka nem az, hogy túl nagy jövedelmet osztanak ki.

Nem helyes az árpolitika a mezőgazdasági termékek nagy részénél. Nagyon magas a gépek ára. (Bár ezen most már enyhítettek az árszállítások.)

Ha a hitelpolitika változatlan marad, az OT számítása szerint forgóeszközön kívül semmire sem lesz fedezet. Más számítások szerint a szükséges állóalapnöveledés legfeljebb 70%-a fedezhető.

A megoldás útja sokféle lehet. Árpolitika, hitelpolitika, adópolitika megváltoztatása. Új, jobb anyagi ösztönzési rendszer, a kirívó különbségek megszüntetése.

Az alapvető kérdést így lehetne megfogalmazni: hogyan

és milyen mértékben járulnak hozzá a tsz-ek a tiszta jövedelemhez és milyen mértékben, milyen módszer szerint részesüljenek belőle.

Természetesen a módszert alapvetően meghatározza a mérték. Általában növekszik a mezőgazdaságból származó tiszta jövedelem, és nő a visszajuttatás összege is. Nem igaz, hogy más ágak jövedelmét vesszük el a mezőgazdaságnak, de az sem igaz, hogy semmit sem juttatunk vissza.

Azt kell eldönteni, milyen mértékű legyen a központosítás.

Szükséges lenne, hogy a tsz-ek többsége képes legyen legalább forgóalapját, esetleg állóalapjainak egy részét saját erőből bővíteni az elkövetkező öt éves tervek távlatában.

A központosított tiszta jövedelem bevonása és visszajuttatása az egész népgazdasági érdekeinek megfelelően kell hogy történjen. A saját eszéből való fejlesztés és a hitelpolitika előtérbe helyezése között mindig éles határvonalat szoktak húzni, szembeállítva a két megoldási lehetőséget.

A mai hitelek — mondotta Csizmadia elvtárs — Damoklész kardjaként lebegnek a tsz-ek felett. Politikai vonatkozásban is egyoldalú és helytelen a jelenlegi hitelpolitika. Célszerű lenne, ha a tsz-ek alapvető beruházásait az állami szektorokhoz hasonlóan finanszíroznák.

Külön kellene kezelni a gyengén gazdálkodó tsz-eket és igazán hatékony dotációs rendszerre lenne szükség.

A jól működő szövetkezetekben pedig olyan helyzetet kell teremteni, hogy képesek legyenek pótolni és felújítani az elhasznált termelőeszközöket saját erőből, és biztosítani tudják a jövedelem növekedését.

Az eddigienél többet kell foglalkozni a jól gazdálkodó tsz-ekkel. Olyan módszert kell kidolgozni, amely lehetővé teszi, hogy a tsz-eknél maradó tiszta jövedelem fel nem osztható alappá váljék, biztosítva legyen a rendszeres, a jelenleginél magasabb pénzdíjazás.

Az előadást követő vitában az első hozzászóló általánoságban beszélt a város és falu kapcsolatáról, a tsz-ek lehetőségeiről, az értéktörvény érvényesüléséről és alkalmazásáról, a mezőgazdasági termékek árának és helyes arányainak kialakítása szempontjából.

Egy másik hozzászóló, vitakozva Csizmadia elvtárs véleményével, a tiszta jövedelem visszajuttatásának módjairól beszélt, és nem értett egyet azzal, hogy a nagyarányú hitel feltételül káros következményekkel jár a tsz-ekre nézve. Szerinte nem elég önmagában a hitelpolitika, de a hitelnyújtás hatékony eszköz lehet, és az sem mellékes, hogy könnyen áttekinthető és megvalósítható módja a tsz-ek támogatásának. Míg az új és jobb árrendszerek kidolgozása is nehezebb, tovagyűrűző hatásai pedig nem mindig követhetők, nem lehet előre pontosan felmérni az árváltozások hatását.

Okrućky Katalin

A VII. Országos Tudományos Diákköri Konferenciára meghirdetett pályázatok eredményei

A VII. Országos Tudományos Diákköri Konferenciára összesen 63 közgazdasági dolgozat érkezett be. A bíráló bizottság 54 dolgozatot javasolt jutalmazásra, továbbá 36 dolgozatot tartott érdemesnek arra, hogy pénzjutalomban és 12 dolgozatot arra, hogy könyvjutalomban részesítsen.

800 forintos jutalomban részesült:

Forgó Ferenc V. évf. terv-mat.:
„Egy módszer a globális optimum megkeresésére, bizonyos kvadratikusan programozási feladatok esetében.”
Kiss Ferenc IV. évf. terv-mat.:
„A mezőgazdasági termelés alakulása hazánkban.”
Hrubos Ildikó, IV. évf. belker., Rabóczky Mária III. évf. tanári „B”, Fehér József II. évf. ipar, és Nagy József I. évf. terv-mat.:
„Egyetemünk fejlődése statisztikai adatok tükrében.”

600 forintos jutalomban részesült:

Matheisz Erzsébet IV. évf. tanári „A”:
„A beruházások gazdasági hatékonyságának néhány kérdése.”
Betlendi László V. évf. tanári „B”:
„A szocialista gazdaság irányításának problémái.”
Guttyán Margit V. évf. tanári „B”:
„A mezőgazdasági önköltségszámítás néhány kérdése.”
Illés Iván IV. évf. földrajz:
„A magyar ipar területi szerkezete néhány mutatószám tükrében.”
Olach Zoltán IV. évf. külker.:
„A fejlődő országok világgazdasági helyzete és külkereskedelme az 1964-es genfi világgazdasági és fejlesztési konferencia tükrében.”
Petőcz Istvánné IV. évf. ipar:
„A híradástechnikai ipar helyzete a KGST-országokban.”
Szuhay Lajos IV. évf. külker.:
„Egyiptomi külkereskedelmének fő vonásai 1952–1963 között.”
Hajdu József IV. évf. ált.:
„A készletek alakulásának egyes kérdései.”
Biró Emma IV. évf. ipar:
„Az ipari kutatás és műszaki fejlesztés helyzete néhány kapitalista és szocialista országban.”

400 forintos jutalomban részesült:

Juhász Gabriella IV. évf. ált.:
„Gazdasági számítások problémái a gyógyszeriparban.”
Békési Gábor III. évf. terv-mat.:
„Az »n« dimenziós szállítási problémáról.”
Szatmári Gábor III. évf. terv-mat.:
„Az ügyvitelgyűjtés néhány problémája.”
Péchy Zsolt IV. évf. külker.:
„A magyar fémforgácsoló szerszámgépipar helyzete és perspektívái.”
Gerencsér László IV. évf. ált.:
„Az álló- és forgóalap viszonya hazánkban.”
Biró András IV. évf. terv-mat.:
„A telepítéstervezés matematikai módszerei.”
Poós Gábor IV. évf. ipar:
„Az iparosítás problémái, a kelet-afrikai országokban.”
Ódor Mária III. évf. tanári „A”:
„A KGST szerepe a szocialista országok gazdasági fejlődésében, különös tekintettel Magyarországra.”
Bánsági Pál ipar szakon végzett közgazd.:
„Modern tőkés programozási eljárások.”
Glattfelder Péter III. évf. terv-mat.:
„A játékelmélet alkalmazási lehetőségei a magyar mezőgazdaságban.”
Szepesi János IV. évf. földrajz:
„Szabolcs-Szatmár megye zöldéletermesztésének gazdaságföldrajzi vizsgálata.”

Közgazdászszemmel

Változások a csehszlovák gazdaságban

A legutóbbi időben hazai sajtónk gyakran foglalkozik a szocialista országok gazdasági életének alakulásával. Számunkra talán a csehszlovák gazdasági intézkedések tanulmányozása a leghasznosabb, s ennek érdekében gondolatébresztőként adjuk közre az alábbi összefoglalást.

Az általánosságban kidolgozott új elvek gyakorlati megvalósítására Csehszlovákiában került leghamarabb sor. Közgazdászok kollektívája kidolgozta a gazdasági tervezés és vezetés módszereinek új rendszerét, melyet a CSKP Központi Bizottsága jóváhagyott és 1965. január 1-től bevezetett.

Az új rendszer kialakítását — mely nem jelenti a gazdasági élet teljes újjászervezését — a fejlődés objektív folyamata, legfőképpen

a termelőerők fejlődése tette szükségessé.

Olyan gazdasági mechanizmust kellett kialakítani, mely rugalmasan tudná követni a társadalom állandóan változó szükségleteit. E rendszer alapja változatlanul a demokratikus centralizmus, mely megerősíti a központi tervezés szerepét,

de a szocialista áru- és pénzviszonyok alapján

teret enged a vállalatok és dolgozók önálló kezdeményezéseinek.

A tervezés során fokozottabb mértékben veszik figyelembe a piaci és értékvizonyokat. Eddig a tervek jobbra mennyiségi célokat írtak elő, melyek következtében eladhatatlan, elavult árukból készletek halmozódtak fel. A jövőben a tervvel csak a gazdasági fejlesztés irányát fogják meghatározni, és

a vállalatok a keresletnek megfelelő termékek előállításával érik el a célkitűzéseiket.

Ez az egyéni és társadalmi érdek közeledését eredményezi.

A sematikus tervmutatókat a gazdasági ösztönző rendszerével cserélik fel, mely növeli a vállalatok hatáskörét, de felelősségét és feladatait is. Az anyagi érdekelttség lefőbb elve, hogy a vállalatok összes költségüket (a bér- és fejlesztési költségeket is) saját bevételeikből fedezzék.

A kollektívák és egyének anyagi érdekelttsége, a vállalatok döntő többségének a bruttó jövedelemhez kapcsolódik.

A VII. Országos Tudományos Diákköri Konferencia társadalomtudományi szekciójában a Művelődési Minisztérium, valamint a KISZ központi bizottság 1000.— Ft összegű jutalmát az alábbi hallgatóknak kapták:

BENET IVÁN IV. évf. agrár szakos:
„Tervezési, értéktörvény, mezőgazdaság”
MOZES LÁSZLÓ IV. évf. belker szakos:
„Egyes kapacitásháztartási módszerek a belkereskedelemben”
DR. PÓLUS KÁROLYNÉ, GYURKOVITS GIZELLA IV. évf. külker.:
„A Német Szövetségi Köztársaság és a KGST-országok külkereskedelmi-gazdasági kapcsolatai a kelet-nyugati kereskedelem tükrében”
MINISZTERIUMI DICSÉRETEN RÉSZESELTÉK:
KISS FERENC IV. évf. ált. szakos:
„A mezőgazdasági termelés alakulása hazánkban”
CZEGLÉDI JÓZSEF IV. évf. belker:
„Az idegenforgalom fejlesztésének időszerű közgazdasági problémái”
FORGÓ FERENC V. évf. terv-mat.:
„Egy módszer a globális optimum megkeresésére, bizonyos kvadratikusan programozási feladatok esetében.”

Szilágyi Judit IV. évf. külker.:
„Az iparfejlesztés problémái Csehszlovákiában, különös tekintettel a gép- és vegyiparra.”
Guruz József IV. évf. külker.:
„A nyugatnémet neoliberalizmus.”

Megosztott jutalmak (200—200 forint)

Görög Ágnes IV. évf. földrajz:
„Az iparosítás problémái Fekete-Afrikában.”
Szabó Pál IV. évf. ipar:
„Az iparfejlesztés és az iparosítási politika Fekete-Afrikában.”
Uglár László IV. évf. külker.:
„A villamosgépek és berendezések termelése és kereskedelme az Európai Közös Piac országában.”
Hell György IV. évf. külker.:
„Az európai szabadkereskedelmi társulás helye a nyugat-európai tőkés integrációban.”
Irtzi Károly IV. évf. ipar:
„A KGST hajóipara a nemzetközi munkamegosztás tükrében.”
Budavári János IV. évf. ipar:
„Az NSZK külkereskedelme, különös tekintettel a közös piaci országokra.”
Tarpataki János IV. évf. ipar:
„Szabolcs-Szatmár megye munkaerőfoglalkoztatottságának problémái.”
Galambos János IV. évf. külker.:
„Az afrikai EWG társulás és kihatásai.”

Könyvjutalomban részesült:

Felvári Emőke IV. évf. ált.:
„Műszaki fejlesztés és a felhalmozás kapcsolatának számszerűsége.”
Kardos Judit III. évf. tanári „A”:
„A dolgozók anyagi ösztönzésének főbb kérdései az iparban.”
Darvas László IV. évf. ipar:
„Matematikai módszerek alkalmazása az önköltségtervezésben.”
Miklósvári Zoltán IV. évf. ált.:
„Az árak szerepe a magyar Gőrdűlőcsapágy Művek gazdálkodásában.”
Simonics György IV. évf. ált.:
„A magyar ipari termelői árrendszer problémái.”
Sipos István IV. évf. külker.:
„A Közös Piac agrárpolitikájának néhány kérdése.”
Győrei Judit IV. évf. külker.:
„Az EKG törekvése az afrikai társult államok piacainak biztosítására.”
Békei Anna IV. évf. külker.:
„Olajkérdés a Közép-Keleten.”
Büdy Géza IV. évf. külker.:
„Magyarország gazdasági együttműködése Bulgáriával, és az együttműködés lehetősége Jugoszláviával.”
Horvai Edgár IV. évf. külker.:
„Nyugat-Németország mezőgazdasága és a Közös Piac.”

táskörébe kerülnek a saját fejlesztést szolgáló beruházások. Ezeknek fő forrása kezdetben a visszatérítendő bankhitel, majd később saját forrásokra kell a vállalatoknak támaszkodni.

Az új intézkedések a külkereskedelmet is érintik. A korábbi gyakorlattól eltérően

a termelés és a külkereskedelm között közvetlen gazdasági kapcsolatot kívánnak létesíteni.

Erdekeltté akarják tenni a termelőket a külkereskedelemben, ezért fokozatosan bevezetik a devizahozamtan való részesedést.

A csehszlovák gazdasági szakemberek az új rendszerrel a gazdasági élet gyors fellendülését várják, bár számolnak az átállás időszakában előforduló nehézségekkel is.

Lakatos

Vezetőképzés az általános karon

Április 21-én az általános karon a KISZ-vezetők részére egésznapos továbbképzést tartottak. Erőteljes programja volt. Elhangzott előadás a KISZ jelenlegi helyzetéről, a konkrét feladatokról. Külpolitikai beszámolót Kende István tartott. Majd a gazdasági helyzetről és a vezetés pszichológiájáról következett előadás.

VII. ORSZÁGOS TUDOMÁNYOS DIÁKKÖRI KONFERENCIA

A fejlődő országok és a világgazdaság

A világgazdaság és a külkereskedelem kérdéseivel foglalkozó szekció eleven, aktuális problémát tárgyalt, amikor egyik ülésén napirendre tűzte a fejlődő országok világgazdaságban elfoglalt helyzetét.

A volt gyarmatok helyén születő államok jelentős politikai tényezőként jelennek és ma már nem lehetséges úgy politizálni, hogy ne számoljanak ezzel a tömbbel.

Az ülés „gerincét”

OLACH ZOLTÁNNAK,

az 1964-es genfi világkereskedelmi konferenciával foglalkozó dolgozata adta. Már a konferencia összehívásának ténye is megváltozott erőviszonyok következménye: a konferencia eseményei pedig az új világhelyzetet tükrözték. Ezen a konferencián először ülnek le egyenlő félként a tárgyalóasztalhoz a „három világ” képviselői. A fejlett kapitalizmus országai, a szocialista tábor és az egyre inkább egységes tömbként szereplő fejlődő országok együtt döntenek fontos gazdasági kérdésekről. Egyetlen hatalmas állam sincs, amely „diktálhat”, vagy egyoldalú előnyöket kényszeríthet ki a maga javára.

A konferencián résztvevő 120 állam közül 75 ország tartozik az úgynevezett fejlődő kategóriába, és ez bármelyik nemzetközi gazdasági szervezetben szavazattöbbséget jelent. Idáig nőttek fel a nemrég még az önállóság látszatával sem rendelkező ázsiai, afrikai országok.

A fejlődő országok csoportjának politikai súlya és a világgazdaságban elfoglalt tényleges pozíciója között óriási a szakadék. Ez az ellentmondás a gyarmati múlt öröksége. A függetlenség, amelyet a fejlődő országok kiharcoltak, politikailag függetlenség, de erős gazdasági függéssel párosul. Volt anyaországukhoz nyersanyag-exportörként kapcsolódó, újonnan függetlenné vált országok a fejlődés útjára lépve, ha önálló ipart akarnak, jelentős importra szorulnak beruházási javakból. A gyorsított fejlődés egyik feltétele, hogy korszerű berendezésekhez, modern technikai felszerelésekhez jussanak. Mivel ezeknek saját erőből történő megteremtésére gondolni sem lehet, a beruházásokhoz szükséges berendezések importját csak kivitellükkel tudnák lehetővé tenni. Kiviteli lehetőségeik viszont a havi-gyomai nyersanyagokból vannak. A nyersanyagexport felfuttatása elé pedig számtalan akadály gördül, amelyek közül a legjelentősebbek:

- a) az ipari országok mezőgazdaságának óriási termelés- és terméletegyenlőtlensége,
- b) a műanyagok térhódítása,
- c) a fejlett országokban felfedezett új nyersanyaglelőhelyek (például az olasz kőolaj),
- d) a nyersanyagfeldolgozás gazdaságosságának növekedése,
- e) áttérés az anyagi igényes cikkekre, és végül
- f) a nyugati országokban jelentkező agrárprotekciónizmus.

A felsorolt tényezők a nyersanyagpiacot szűkítik, ugyanakkor a fejlődő országokban az exportra termelési lehetőségét korlátozza az a tény, hogy megnőtt a fejletlen országok nyersanyag-önfogyasztása, mivel

1. Az iparfejlesztés következményeként megkezdődik a nyersanyagok saját feldolgozása,

2. főleg a mezőgazdasági nyersanyagokat érinti, hogy a nagy népsűrűségű országokban növekszik a lakosság fogyasztása.

Mindezekből kitűnik, hogy a világkereskedelemben a nyersanyagok fokozatosan elvesztik régi súlyukat és az arányok a kész- és félkésztermékek felé tolódnak el. Ez a fejlődő országok számára azt jelenti, hogy nem tudnak kellő intenzitással bekapcsolódni a nemzetközi kereskedelemben, mivel felettlenségük miatt a késztermék kereskedelemben való részvételi arányuk igen alacsony. A fejlett országokkal való kereskedelmük forgalomkiadását nem kompenzálja egymásközi kereskedelmük sem. A fejlődő országok termelés-szerkezete igen hasonló és a komplementaritás majdnem teljesen hiányzik.

Kielégítő megoldást tulajdonképpen csak az iparosítás jelentene, azonban, mint ez a konferencián kiderült, a fejlődő országok azonnali megoldásokat akarnak, és ezért figyelmüket a forgalom területére irányítják. Milyen követelésekben nyilvánul meg ez a törekvés?

Közös követelésük a fejlett országokkal szemben, hogy azok tegyék lehetővé a nyersanyagexport kibővítését. Ezt olyan intézkedésekkel kívánják elérni, mint a nyersanyagpiacok stabilizációja kvótaszabványok alapján, importgátló intézkedések feloldása stb. Ugyanakkor a nyersanyagkínálattal növekedésével járó áresést és a késztermék-konjunktúra következtében fennálló magas késztermék árak — amelyek a fejlődő országok számára igen hátrányosak — megkivánják az árdifferenciák kiegyenlítését. Fizessenek a késztermékekkel kereskedő fejlett országok ezért kompenzációs összegeket, — követelik a harmadik tömb képviselői, amelyek éppen ezek miatt fizetési mérlegük súlyos passzívumával küzdenek. (Jelentősen téves tartathatatlanná bűnzüvi helyzetükre: a világ 9 legjobban eladódott országa közül 8 közülük kerül ki.)

Olach Zoltán lényeges dologra hívta fel figyelmünket előadása befejező részében: a fejletlen országok egységes fellépésére, amely a konferenciát jellemezte. Az egységesítést viszont helytelen lenne egyoldalúan eltölteni. A fejlődő országokat mezező ellentétek között két fontosat érdemes kiemelni:

1. egymás számára, a hasonló termékszerkezet miatt, a világgazdaságban konkurenciát jelentenek;

2. a köztük is meglevő színvonalkülönbségek nézeteltérésekhez vezetnek. Ez a konferencián úgy jelentkezett, hogy a legjobban lemaradt országok fejlődésük elősegítése érdekében nagyobb előnyöket szeretnének szerezni a világkereskedelemben még azoknál a kedvezményeknél is, melyeket a fejlődő országok általában kapnának.

HELL GYÖRGY

beszámolója az integrált nyugat-európai országok és a fejlődő országok viszonyára konkretizálta a fejlett-fejletlen országok kapcsolataiban meglevő problémákat. Az integrációt mint kollektív gyarmati uralmat jellemezte. Hangsúlyozta, hogy a nyugati politikában két törekvés küzd egymással: a politikailag független fejlődő államoknak az a törekvése, hogy gazdaságilag is függetlenítsék magukat, és a fejlett nyugat-európai országok új gyarmatosító törekvése.

A kollektív gyarmatosítás a maga személytelenebb és simább kizsákmányolási formájával egyik eszköze a nyugat-európai országok „gyarmatszerző” hadviselésének. A feltételekhez kötött kölcsönök, segélyek — általános módszerek valamennyi nyugat-európai ország afrikai, ázsiai politikájában.

A kollektív gyarmatosítás viszont mást jelent a volt gyarmattartók, és mást, a múltban gyarmattal nem rendelkező államok, mint például Nyugat-Németország számára. A régi gyarmati hatalmak a többi EKG-állam anyagi támogatásával tartják befolyásukat volt gyarmataikon, a szükséges beruházásokat a közönség más államaira hárítják (legalább részben). A gyarmattal nem rendelkezők pedig lehetőséget nyerne a tökéhezatalásra, mégpedig olyan területeken, amelyeket azelőtt a volt gyarmatosítók feltélenyen őríttek.

A volt gyarmatok nyugat-európai kapcsolatai korántsem egységesek. A régi francia, belga gyarmatok (az úgynevezett társult államok) kedvezőbb elbánásban részesülnek (pl. nyersanyagexport lehetősége az EKG területekre), míg a többi államokat igen hátrányosan érinti a diszkrimináció.

Radó László, Szanyi Jenő és a vitavezető Vajda Imre elvtárs igen értékes megjegyzésekkel egészítette ki a dolgozatokat. Végeztül hadd idézzük Vajda elvtárs zárószavait: A fehér világnak le kell térti az európa-centrikus gondolkodásról. Európa hiába kísérlete meg, hogy a világot saját képére formálja, ma a világ éppenúgy afrikai, ázsiai, latin-amerikai, mint ahogy európai

Szabó Katalin

A gazdasági számítások módszertani kérdései

Az április 22-én, délután lezajlott ülést igen nagy érdeklődés kísérte — főleg egyetemünk iparszakos hallgatói részéről.

Elsőként

Matheisz Erzsébet

negyedéves tanári „A” szakos hallgató ismertette dolgozatát „A beruházások gazdasági hatékonyságának kérdése”-ről.

A növekvő szükségletek a termelés nagyarányú fejlesztését követelik meg, ennek pedig elengedhetetlen feltétele a beruházások gyors üteme. Viszont nagy tömegű élő és holtmunka ráfordítás korlátozza a fogyasztási javak termelését. Nehéz kérdés az optimális arány meghatározása.

A másik nehéz feladat ennek kapcsán a beruházások gazdasági hatékonyságának mérése és a megfelelő mutatórendszer kidolgozása.

A továbbiakban a bővített újratermelés követelményeiről beszélt, majd az arányosság és gazdaságosság viszonyát illetően vitába szállt Turánszki Miklós nézetével.

Felvári Emőke

negyedéves általános szakos hallgató a „Műszaki fejlesztés és felhalmozás kapcsolatának számszerűsítése”-ről beszélt.

A tudományos diákköri konferencia matematikai szekciója nagy érdeklődés mellett tartotta meg ülését. Ugy kezdődött, hogy nem fértünk be a 246-os terembe. Átköltöztünk a II. előadóba.

Békés Gábor harmadéves terv-matematika szakos az „n” dimenziós szállítási problémákról beszélt. Megmutatta, hogy bizonyos feltételek mellett a gazdaság teljes vertikumát lehet vizsgálni matematikai módszerekkel a szállítási vonatkozásában. Ez a komplex vizsgálat hasznosabb mint a feladók és a felvevők egylépcsős (egydimenziós) viszonylatú szállítási költség minimalizálása. Így például megoldható, hogy a nyersanyagtermelőtől a félkésztermék termelőig, a félkésztermék termelőtől a fogyasztóig felmerült összes szállítási költséget minimalizáljuk. A probléma matematikai kezelhetőségét elsősorban elméleti szempontból mutatta ki Békési Gábor.

Glatfeld Péter szintén harmadéves terv-matematika szakos a „Játékelmélet mezőgazdasági alkalmazásáról” című matematikai dolgozatának közgazdasági fejtegetéseit ismertette. Elmondta többek között, hogy Magyarországon a játékelmélet elsősorban az egyéni gazdálkodók alkalmazhatják, mert csak nekik van teljesen szabad választási lehetőségük. Dolgozatának matematikai részét nem ismertette. Dr. Krekó Béla elvtárs a szekció elnöke a vita során rámutatott arra, hogy a játékelmélet alkalmazása hazánkban és konkrétan a mezőgazdaságban, nagyobb területen kerülhet sor. Továbbá hiányolta, hogy a probléma matematikai részének ismertetésére még a legáltalánosabb formában sem került sor.

Biró András, negyedéves terv-matematika szakos a Telepítéstervezés matematikai módszerei című dolgozatát ismertette. Ahhoz, hogy a népgazdasági tervet megalapozottan állítsák össze, szükséges, hogy a vállalatok gazdaságossági számításokkal alátámasztott javaslatokkal segítsék elő a központi tervezést. A szállítási problémát a már kialakított telephelyeket figyelembe véve tárgyalják és oldják meg. Nem biztos, hogy másik telephelyhálózat nem lenne lehetővé még kisebb szállítási költségárfordítást — mondotta. Majd ismertette a fontosabb modelleket, valamint azt, hogy a közelítő számítás konvergencia véges lépésben optimumhoz vezet. Végül (az időhiány miatt röviden) Mas szovjet gazdaságmatematikus kétféle telepítési aproximációs modelljét mutatta be.

Bánsági Pál végzett közgazdász két, kapitalista matematikai módszert ismertetett. A CPM vagy a „kritikus út” módszerét gráf-hálózat segítségével reprezentálta. Bemutatta, hogy az ütemszervezési és egyéb szervezési problémák időigényét, költségeit minimali-

A beruházási eszközök elosztásának alapja a gazdaságosság és az arányosság kettős követelménye — mondotta — majd arról beszélt, hogyan állapítják meg a műszaki fejlesztés szükséges mértékét. Elmondta azt is, hogy napjainkban világszerte nő a kutatási igényesség, de ezek a költségek a sorozatgyártásban megtérülnek. (Ma hazánkban a nemzeti jövedelem 1 százalékos növekedésére mintegy 2% fejlesztési költség jut.)

A következő előadó

Torma Imre

ipar szakon végzett közgazdász volt, aki a problémát, a beruházások gazdasági hatékonyságának mérését konkrétan vizsgálta.

Az elméleti számítások helyességét a gyakorlat sokszor nem igazolja. Különösen az összetett mutatók alkalmazása nehéz, mint például a Gn mutató. A későbbi vita főként a mutató egyik tényezőjével, a kapcsolódó beruházások matematikájával foglalkozott.

A témát másik oldalról, a vegyipar, pontosabban a gyógyszeripar oldaláról világította meg Juhász Gabriella negyedéves, általános szakos.

A fő problémát a jelenlegi árrendszer fogvatartóssága okozza. A világgazdasági és a hazai árak erősen eltérnek egymástól. Információs rendszerünk sem tökéletes — ez pedig bizonytalanságot okoz a gazdaságossági számításokban.

— ig —

A számok tükrében

A számok mindenféle értékelő fejtegetésnél jobban tükrözik az eredményeket. A diákköri konferencia számai elsősorban a szervezést, az érdeklődést osztályozzák.

A résztvevők száma összesen 963 fő volt, ami egy szekció ülésre átlag 80 főnyi hallgatóságot jelent.

Oktatóink közül mintegy 50-en voltak jelen, a külső vendégek száma 178.

Az előadásokon 25 kérdést tettek fel a dolgozatok szerzőinek és 40-en szoltak hozzá a témákhoz.

A legjobb szervezés az ipari karon, a leggyengébb a kereskedelmi karon volt.

A politikai gazdaságtan és a világgazdasági tanszék oktatói vettek részt legnagyobb arányban az üléseken.

Végül egy kis összefoglaló táblázat a résztvevőkről:

Csütörtök	péntek	péntek	szombat	
délután	délután	délután	délután	Összesen
I. alszekció	48	127	50	52
II. alszekció	148	173	97	31
III. alszekció	77	80	11	69
Összesen:	273	380	158	152
				963

zálva hogyan találhatjuk meg azokat a tényezőket, melyektől leginkább függ a munkafolyamat határideje. A PERT-módszerről röviden elmondta, hogyan oldható meg ugyanez a probléma a valószínűségszámítás segítségével.

A vita során többen helytelennek tartották a dolgozatban a tökéletes jelzőt, mert szocialista viszonyok között is alkalmazható, sőt néhány helyen már alkalmazzák is. Másrészt ezen logikával nagyon sok gazdaságmatematikai modell kellene így nevezni, mert tökéletes országból származik.

Külön meg kell említenünk Forgó Ferenc ötödévfolyam terv-matematika szakos előadását, melyet az ELTE-n az országos matematikai szekcióban tartott. Forgó Ferenc a konvex kvadratikuss célfüggvényes, lineáris feltételekkel rendelkező feladat maximalizálását oldotta meg integer változó bevezetésével. Dolgozata nem irodalomfeldolgozás, hanem önálló, alkotó munka. Miniszteri dicséretben és első helyezéssel részesült.

A matematikai szekció munkája eredményesnek mondható. S igen nagy elismerést jelentett a hallgatóság nagyfokú érdeklődése. Ez is bizonyítja, hogy mind többen igyekeznek megismerni az egzakt közgazdaságtudományi módszereket — a gazdaságmatematikát.

A. B.

A magyar népgazdaság fejlődésének problémái

Az érdeklődés ezen az ülésen is igen nagy volt, amiben része volt annak is, hogy a résztvevők a gazdasági mechanizmus és az árrendszer problémáit boncolgatták.

Betlendi László ötödéves tanári „B” szakos hallgató „A szocialista gazdaság irányításának problémái” címmel tartott előadást.

A gazdaságkódási rendszerrel szemben kettős követelményt támasztunk: segítse elő hatékonyan a gazdaságpolitika céljainak megvalósítását, ugyanakkor pedig gazdaságos is legyen. Az új gazdasági rendszernek — az előző véleménye szerint — változásokat kell hoznia mind szervezeti, mind pedig a kötelező mutatókat, a vállalati eredmény értékelését az ösztönzést és a kereskedelmi kapcsolatokat illetően.

Benet Iván „Tervszerűség, értéktörvény, mezőgazdaság” című dolgozatát ismertette.

— Milyen típusú a mai árrendszer és milyen legyen az új? És mi a helyzet ma a mezőgazdaságban? — ezekkel a kérdésekkel foglalkozott elsősorban.

A mezőgazdasági árszint ma alacsony, a bruttó termékértéknek csak mintegy 67%-át realizálja. Mi legyen a mezőgazdasági ár alapja? Az átlagos feltételek mellett az átlagos, a rosszabb vagy legr rosszabb föld legyen a meghatározó? Ez utóbbi elfogadása esetén megjelenik a hamis társadalmi érték, amely újabb problémákat vet fel. A szerző dolgozatában azt igyekszik bebizonyítani, hogy az átlagos föld plusz átlagos feltétel, mint alap — nem megfelelő, bár ma inkább ez az uralkodó.

Az árrendszer meg kell, hogy feleljen az értéktörvénynek, és ehhez a társadalmi munkát az effektív szükségleteknek megfelelően kell elosztani — mondotta végül Benet Iván.

Simonics György negyedéves általános szakos hallgató a magyar ipar jelenlegi termelői árrendszeréről beszélt.

Mai árrendszerünk nem egyértelműen önköltségtípusú. A kétszintűség 1959-ben lényegében megszűnt, de ez nem jelenti a hibák megszűnését. A mai árrendszer nem ösztönzi eléggé a vállalatokat a műszaki fejlesztésre és a kockázatvállalásra.

Miklósvári Zoltán negyedéves általános szakos a Magyar Gőrdűlőcsapágy Művek gazdálkodásában vizsgálta az árak szerepét.

— A mai árak sokszor a vállalat egvényi érdekeit engedik előtérbe — mondotta. A vépek ára nálunk túl magas, nem ösztönöz a gépesítésre. Túlságosan nagyok a követelmények a gépek alkalmazásában is.

Az előadásokat élénk vita követte, majd az ülést Szabó Kálmán elvtárs igen érdekes hozzászólása zárta le.

— ig —

EGYETEMI KÖZGAZDÁSZ NAPOK

Mérleg az egyetemi közgazdász napokról

Az egyik serpenyőben a sikerek, eredmények állnak, a másikban a hibák és az elmaradt rendezvények. Az értékelés kiinduló pontjával kézenfekvőnek látszik a közgazdász napokkal kapcsolatos eredeti elképzeléseket, terveket tekinteni. A hagyományoknak megfelelően pedig kezdjük elemzésünket a pozitívumokkal.

— Ugy gondoljuk, nyugodtan ide sorolható a diákköri konferencia, amely igyekezett felkelteni hallgatónk érdeklődését a közgazdasági kutatómunka iránt és néhány színvonalas előadása ennél is többet nyújtott.

— Fenntartás nélkül dicséret illeti a közgazdász bált is, amely legfeljebb kellemes meglepetést okozott, bár 200—

300 részvételével kevesebb volt a tervezettnél, s így a közgazdász napok gazdasági mérlegét érzékenyen érintette, a hangulatot, a szórakozást azonban talán még javította is, hogy nem volt zsúfoltság.

— Tartalmi értékelés nélkül is pozitívumnak könyvelhetjük el a fotókiállítást és a képzőművészeti kiállítást a Veres Pálné utcai és a Makarenko utcai kollégiumban.

— Nagyszerű volt a művészeti együttesek bemutatója, csak éppen a közönség hiányzott...

Ez utóbbi félmondat már átvezet a negatívumok közé, mégpedig az egyik régi problémához, a szervezéshez.

— Nem csupán a műsoros est szervezése dőcögött. Ar-

nyékként vonult végig a közgazdász napokon is a szervezési mechanizmus pontatlansága és időnkénti „dugulása”. Többek között ezért nem sikerült megmozgatni a társfőiskolák hallgatóit és a közgazdasági technikumok diákjait sem.

— A szellemi vetélkedő elhagyása hiba volt, mert egyedül ez az esemény lett volna alkalmas arra, hogy egyetemünk tereljük a közvélemény figyelmét és nagyobb nyilvánosságot biztosítsunk a közgazdász napoknak.

— A sportversenyekben kitűnő mozgósító erő volt. Sokan neveztek be minden sportágban. (Egy lépés előre.) Az utolsó pillanatban aztán kiderült, hogy pályahiány miatt a program egészen minimálisra zsugorodott. (Két lépés hátra.)

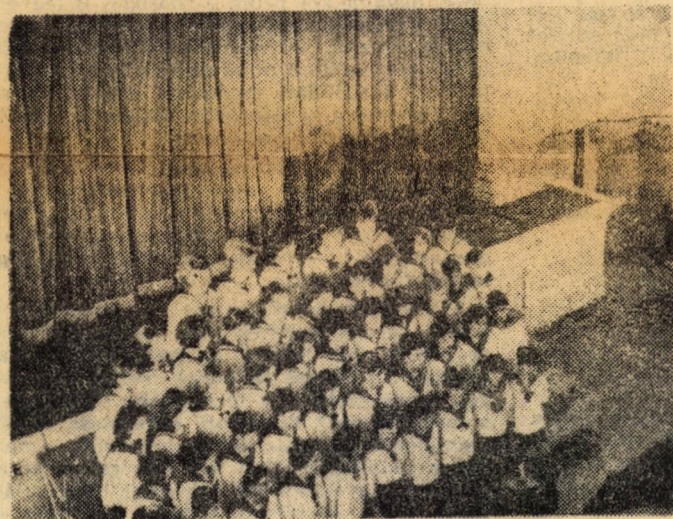
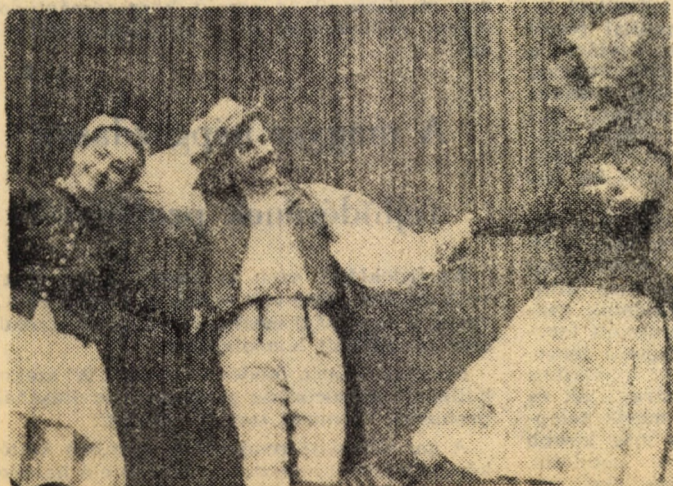
— Nem szeretjük a formalizációt, de azért valamivel több protokollra lett volna szükség. A tervezett megnyitó is elmaradt, csakúgy, mint a záróünnepély.

★

Igy néz ki tehát a mérleg két oldala és tekintettel az utóbbi próbálkozások nehézségeire, mindent összevetve azt kell mondanunk, hogy van jövője ennek a kezdeményezésnek, különösen ha a most szerzett tapasztalatokat elemelve felkészültebben, körültekintőbben látunk neki a legközelebbi közgazdász napok előkészítésének, megrendezésének.

F. P.

Hol a közönség?

Az egyetemi közgazdász napok legjelentősebb kulturális programja az április 22-én este 7 órai kezdettel egyetemünk aulájában megrendezett műsoros est volt. Népi tánc-együttesünk és zenekarunk, valamint énekarunk és szólistáink fellépése mellett budapesti közgazdasági technikumok diákjai is szerepeltek. Hallottunk szép szavalatokat, zongoraszólót és láthattuk az egyik középiskola tánckarát.

A műsor sikerét látva szinte érthetetlennek tűnik, miért volt annyi üres széksor. Miért

volt olyan gyér hallgatónk érdeklődése az előadás iránt? Pusztán tánckarunk művészi bemutatójáért is érdemes lett volna helyet foglalni az aulában.

Az sem szerencsés megoldás, ha végszükségletből hallgatóságot kell toborozni. A jövőben saját hallgatónk érdeklődését kellene a műsor iránt felkelteni, mert az valószínűtlen, hogy ne lenne több száz olyan közgazdász, aki a színvonalas, érdekes műsort szívesen végignézte volna!

—petres—

FIATAL KÉPZŐMŰVÉSZEK KIÁLLÍTÁSA

A Közgazdász Napok keretében a Veres Pálné utcai kollégiumban képzőművészeti kiállításra került sor. A kamarakiállítást a Fiatal Művészek Stúdiója rendezte, 9 festő 21 grafikával és festsémnyel, 3 szobrász összesen 7 kisplasztikával szerepel.

A képeket láthatóan úgy válogatták, hogy a nem kellő világítás mellett is jól érvényesüljön a kompozíció, a részletek és árnyalatok megvilágíthatatlansága ne zavarja a művek egészét.

— A kiállítók nemrég végeztek el a Főiskolát — mondja megnyitójában Bencsik István, a stúdió vezetője. — Máskor is örömmel vállalunk ehhez hasonló kamarakiállításokat, és ha igényük, szívesen találkozunk és vitázunk művészeti kérdésekről egyetemistákkal.

Az egyébként szerény anyagból nekünk leginkább Pásztor Gábor Madách illusztrációi (lító) és Petrilla György két olajképe tetszett. Demény Miklós Cézanne-t idéző, nagy és világos, körülhatárolt felületekkel festett tájait a Mednyánszky Teremben tartott kiállításáról már ismerhetjük. Érdekes Beskő Gabriella leányportré stúdiuma, több is mint stúdium. A sort a szobrászok zárják, közülük Cinder Antal munkáit emelhetjük ki.

Nem tartom szerencsésnek,

hogy a választás a kollégium-több látogatót biztosíthatott volna. (m'k'ösvári)

Győzött az esélyes

Az Egyetemi Közgazdász Napok élénk érdeklődést kiváltó eseménye volt az aulában megrendezett asztalitenisz-torna, amelyen egyetemünk három karának csapata és a Kossuth Lajos Közgazdasági Technikum válogatottja vett részt.

A selejtezők során főként győzelmeik születtek. A kereskedelmi kar a középiskola csapatát, az ipar kar együttese pedig az általános kart győzte le vesztett mérkőzés nélkül.

Egyik csapat sem tudott a legjobb összeállításban játszani. A kereskedelmi kar legjobbjára, Harcsár a válogatott csapat tagjaként a Ljubljana világbajnokságon szerepelt. Az ipar kar is nélkülözte legjobbjait, például Pongráczot, aki mint tudósító tartózkodott Ljubljánban.

Hiányzott továbbá a külker szakos Seregi is.

De a küzdelem így is érdekes volt, és a várakozásnak megfelelően a kereskedelmi karosok győzelmével végződött.

Akadott meglepetés is: Koszonits győzelmet aratott Pesthy felett, aki betegsége miatt az utóbbi időben keveset edzett, így nem tudta legjobb tudását nyújtani. Színvonalas játékot hozott a Horváth-Pesthy, valamint a Koszonits-Szander mérkőzés, amelyen csak a harmadik játszma döntött az esélyesebb Horváth, illetve Koszonits javára. (Koszonits 22:20 arányban nyert a döntő játszmában.)

A verseny győzteseit és helyezetteit az egyetemi KISZ VB érlemmel és oklevéllel jutalmazta.

Eredmények:

Kereskedelmi Kar—Kossuth Lajos Közg. Techn. 9:0.

Győzött: Koronics (3), Horváth (2), Koszonits (2), Czagyán (2).

Ipar Kar—Általános Kar 9:0.

Győzött: Szander (3), Szamosvári (2), Kuzma (2), Tóth (2).

Kereskedelmi Kar—Ipar Kar 9:2.

Győzött: Koronics (3), Horváth (3), Koszonits (3), illetve Pesthy (1), Szander (1).

C. L.

...De hol?

Az eredmények felsorolása, győztesek és vesztesek listája helyett szeretnénk most a közgazdász napok „tervezett” sporteseményeiről szólni, azokról, amelyek nem kerültek lebonyolításra — s így nincs mit felsorolni. Legfeljebb a meghúsolás okát, bár az sem tart hosszasan, mert az ok tömör és nem újszerű: a pályahiány. Nem tudtunk pályát biztosítani.

Nézzük meg az előzményeket!

A három kar hallgatóit külön-külön válogatottak képviselték volna. Az előkészítés sikeres volt, hiszen csupán egyetemünk mintegy 250-en vettek volna részt. Ezenkívül igen szép számban jelentek a technikumokból és a gimnáziumokból is.

Sajnos a technikumok és gimnáziumok sem tudtak pályát biztosítani és a kerületi szervek sem. A nagy sportegyesületek (FTC, MTK, BEAC és MAFC) pedig természetesen pályadíjat követeltek. (1 órára 80 forintot.)

Igy a röplabda, kézilabda, kosárlabda és a labdarúgó mérkőzéseket nem volt módunkban megtartani.

A beharangozott és nagyon várt versenyek csak asztaliteniszben és sakkbajnokságban zajlottak le, ahol kevesebb nehézséget okozott a „pályát” biztosítani.

Miért nincs élénk sportmozgalom egyetemünkön? — tettük fel már néhány-szor a kérdést. De az a sok hallgató, aki a versenyekbe szívesen bekapcsolódott volna, más kérdést vetett fel.

Dezséri Péter

A BÁL

Dacára a pesszimista jóslatoknak, a közgazdász-bál jól sikerült. Érthető volt a borúlátás, hiszen az utóbbi években rendezett közgazdász-bálok a „Szent Forint” jegyében zajlottak le, kevés közgazdással és sok botrányjal.

A nem-közgazdászok kirekesztésétől tehát aligha lehetett újabb kasszasikert remélni. S bár a bevétel az egyetemi közgazdász napok költségeinek fedezetét szolgálta, ezúttal más volt a cél. Szerettük volna megalapozni az igazi közgazdász-bálok sorát, melyeken hallgatónk és oktatóink együtt szórakoznak a végzett közgazdászokkal. Ezt a célkitűzést sikerült elérni.

Kezdjük azzal, hogy a jó hangulat valamennyi részvételben kellemes emléket hagyott, és a következő alkalomra már nemcsak saját maga számára szerzi be a bált belépőt, hanem környezetét is erre invitálja. Másik jó tapasztalat, hogy a végzett közgazdászok jelentős része szívesen jön el a bálra, felhasználva az alkalmat, hogy régi kollégáival találkozzon.

A szervezés tehát jó úton indult el: a bált meghívókat el kell juttatni korábban végzett közgazdászokhoz is, propagandát kell kifejteni azokban az intézményekben, ahol sok közgazdász dolgozik stb. Mindezt körültekintő munkát igényel, mintha a villamosokon hirdetnénk, de a fáradságot megéri a siker, és az, hogy a bálak valóban összekötő kapocsá válnak majd a fiatal közgazdászok számára.

A jó tapasztalatok nyomán egészen biztos, hogy a továbbiakban a résztvevők száma jóval több lesz a mostani 800-nál, de ószintén meg kell mondani azt is, hogy a bevétel hájszólása, a zsúfoltság mindig is akadály a jó szórakozásnak.

Ha báljainkat a mostani egészséges szellemben rendezzük, akkor rövidesen eseményt jelent majd egy-egy közgazdász-bál, és akkor talán majd oktatóink is úgy érzik, hogy valami kö-zük van hozzá.

BÁLI NYITÓTÁNC: PALOTÁS

ÉRDEKLŐDŐK

KÜLÖNÖS HAJÓTÖRŐTEK

A közgazdász napokra tervezett filmfelújítás

„Valóság?” Mi az?

Színhely: a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem egyik előadóterme. Harmadévesek beszélgetnek.

— Véleményt kell írunk a fiatal értelmiségről szóló cikkről. Házi feladat oroszból — mondja valaki, s közben a nála levő folyóiratra mutat.

— Mi ez a kezdetben?
— Valóság.
— Valóság? (Néhányan kisértetlenül összenéznek.) — Hát az mi?

Ennyit az esetről. Az ember sokszor hall valamit, és ritkán gondolkodik el azon, hogy a kimondott szó mögött milyen fedezet van. Hát emögött van.

Mindenekelőtt említjük meg, milyen remek dolog, ha olyasmiről beszélünk, ami a nyelvórákon aktuális társadalmi, politikai problémák megvitatására is sor kerül. Jó ez, mert tényleg érdekessé teheti az órát, kiváló alkalom a társalgásra, s ha egy-egy jelentősebb cikkre nyelvtanáraink felhívják a figyelmet, az nagyon hasznos.

De amikor egy harmadéves közgazdász a „Valóság” mi-benlétéről érdeklődik, azt hiszem okunk van rajta elgondolkodni.

Nézünk csak az elmúlt másfél évszázad sajtótermékeit, abból a szempontból, hogy a legszívesebben olvasott folyóiratokat az akkori értelmiség, különösen az egyetemi ifjúság milyen mértékben tudta sajátjának.

Akár az 1800-as évek Pesti Hírlapjának, vagy a századeleji Nyugat, Századunk, Magyar Gazda, Athenaeum olvasótáborát vizsgáljuk, tény, hogy ezek rendszeres tanulmányozása nélkül nehezen létezhetett egyetemista.

Csökkent volna az ifjúság politikai-társadalmi érdeklődése? Nem hiszem. A fiatalok többsége hasonlóan jobban tudatában van a politikai valóságnak, mint mondjuk 30 évvel ezelőtt. De az egyszerű politikai tájékozottságnál ma jóval nagyobb a velünk szemben támasztott követelmény.

Vajon előfordulhat, hogy a „Valóság” című folyóirat merő véletlen folytán 8 éven át elkerülte egyesek figyelmét?

Egyszerűen nincs mérték arra, hogy egyetemisták, akik a közgazdaságtudományi egyetem hallgatói, ne ismerjék egyik színvonalas, legértékesebb társadalomtudományi folyóiratunkat.

—brüll—

„Nem elég jóra vágnini...”

A Rudas László Kollégium legutóbbi közös estéjére Váci Mihály költő látogatott el. Nagy izgalommal vártuk őt, sokan gyűltünk össze, hogy meghallgassuk. Összefoglaló szavaiban sok érdekes kérdés merült fel.

Nyíregyházi lakos volt, ahonnan — mint elmondta nekünk — kettős kultúrát kapott: a népi költészet és a városi élet kultúráját. 10 éves korában már írt, de csak 29 éves korában jelent meg verse nyomtatásban.

„Semmiségek adtak nekem gyönyörűséget” — idézett egyik költeményéből. Soha nem tudnám abbahagyni az írást — mondta.

6 évig tanyán volt tanító, itt nőtt igazán szívéhez a nép élete. „E községben gyermekkorom óta a legvégtelenebb és értelmetlen tragédiákat láttam — micsoda örökség és kötelesség átvett a belém” — idézte önmagát. Ma is, amikor hazalátogat, egy kötetre való élménnyel tér vissza. A nép költője, szószólója. Erről vall az írói elkötelezettségről szóló véleménye is. Minden író annak a társadalmi osztálynak elkötelezettje, amely fölnevelte, útjára bocsátotta. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy a származás egyben költői determináns. A származás: inditítás, „ugródeszka”, ahonnan a költőnek meg kell hó-

PÁLYÁZAT

A Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium nappali tagozatos hallgatóinak számára az alábbi közlekedési témák kidolgozására pályázatot írt ki:

1. Mi tekinthető népgazdasági szempontból felesleges (gazdaságtalan) szállításhoz és hogyan lehet ezeket kiküszöbölni.

2. Az ipari és a mezőgazdasági termelés, valamint a szállítási teljesítmények fejlődésének összefüggései.

3. Az áruszállítás növekedése az 1946–64 közötti időszakban és a közlekedési ágazatok fejlesztési arányainak összefüggései.

4. A közlekedés devizaszerző szerepe a népgazdaságban.

5. Optimumszámítási módszerek alkalmazása üres vonatok elosztásával kapcsolatban.

A beérkezett öt legjobb pályamű 1000–1000 Ft pályadíjban részesül.

Beküldési határidő: 1965. november 15.

VITAÜLÉS

A felsőoktatási intézmények marxizmus-leninizmus tanszékei és a Magyar Történelmi Társulat együttes tudományos vitaülését 1965. április 26–27–28-án rendezték meg egyetemünkön. Az előadásokban helyet foglalt Rosen-tall és Pillipenko szovjet professzor. Mór Aladár „A népi demokratikus forradalom és a magyar népi demokrácia első szakaszának elvi és történelmi problémáiról”, Berend T. Iván egyetemi tanár „A népi demokratikus átalakulás első szakaszának gazdaságtörténeti kérdéseiről” tartott előadást.

A három nap alatt hat referátumot tartottak.

Korom Mihály docens A népi demokratikus forradalom előfeltételeiről, Sipos János adjunktus: A népi demokratikus forradalom sajátosságairól.

Szabó Bálint tudományos főmunkatárs A népi demokratikus forradalom folyamatának egysége és szakaszossága.

Lengyel Zsuzsa aspiráns A népi demokratikus forradalom Magyarországon 1944–49 között.

Rovó Jenő adjunktus Államkapitalizmus és a népi demokratikus forradalom.

Szakács Sándor aspiráns A népi demokratikus agrárforradulás néhány elvi kérdése (1945–48).

Ezenkívül mintegy húszan szöveget hoztak a vitához, amely Molnár János művelődésiügyi miniszterhelyettes zárszavával ért véget.

dítania hazáját, népét, mert ha nem, akkor provinciális marad. A modern költőnek kötelessége átértenie hazája minden jelenségét. Egyetemességre kell törekednie — válaszolt a témával kapcsolatban feltejt kérdéseinkre.

Ezután az ifjúságról, az ifjúság problémáiról, a hivatástudatról beszélt. Jó a véleménye a fiatalokról — általában. Ő felelősségteljes ifjúságot akar látni, azt, hogy a fiatalok (s itt konkrétan a tanuló diákságról beszélt) ne csak egyetemisták legyenek, s ne egyszerűen a diploma megszerzésére törekedjenek, hanem komoly hivatástudattal rendelkező szakemberekké váljanak. A fiatalok előtt áll az a feladat, hogy ki-ki a saját munkahelyén a lehető legjobban tegyen eleget kötelességének, munkájának. Csak így lehetséges a társadalom problémáinak megoldása. Ha az ember nem hisz egy eszményben, a hivatásban — akkor elzúlik, eljelentéktelenedik, széthullik személyisége. Ha nem áll az ifjúság előtt az alapvető cél, az, hogy felkészüljön az élet feladataira, ha nincs benne szüntelen tenni akarás, akkor könnyen a „diplomás uralkodó osztály” irányába haladhatunk.

„Nem elég jóra vágnini; a jóat akarni kell! És nem elég akarni; de tenni, tenni kell!”

Dvorszky Illdikó

„Kulimunka” és egyebek

Egyetemünkön az utóbbi időben élénk vita bontakozott ki a KISZ-ről. Ehhez a vitához szeretnék én is hozzájárulni. Nem megy jól egyetemünkön a KISZ-munka — állapították meg eddig is sokan...

Elsőéves vagyok, tehát egyetemi tapasztalataim, sőt, — sajnos középiskolai tapasztalataim sincsenek arról, milyen a KISZ-munka olyankor, ha az „jól megy”, és úgy gondolom, ezzel a problémával nem állok egyedül. Valószínű ez az oka annak, hogy a nyilvánosság előtt vagy négyezrenként vitázók sokkal többet foglalkoznak azzal a kérdéssel, miért nem megy, mint azzal, hogyan csináljuk, hogy jól menjen.

Sokan az okokat elsősorban a tagság aktív és passzív részre való megoszlásában vélik megtalálni.

Ez az elhatárolás azonban korántsem olyan egyszerű. Tény ugyan, hogy vannak akik végeznek KISZ-munkát, és vannak, akik nem. De vannak, akik többre is képesek lennének a havi tagdíjbefizetésnél, mégsem találják meg a képességüknek, érdeklődésüknek megfelelő területet, ahol dolgozni tudnának. Ez különösen az első éven jellemző, ahol igen sokan nincsenek tudatában az ifjúsági mozgalom adta lehetőségeknek.

Sok rátermett, lelkes, aktív ember nem kerül be a vezetőségbe, egyrészt a középiskolák jellemzés miatt. A középiskolákban általában ugyanis nincs önálló, nagy szerepe a KISZ-nek és a funkció lényegében formáság. A jellemzésből azonban ez nem derül ki. A funkcionáriusok megválasztásakor még a jól dolgozó alapszervezeteknél is fő szempont a jó tanulmányi eredmény és a példás magatartás, ami nagyon szükséges, de nem mindig párosul jó szervező- és vezetőképesseggel. Pedig sok esetben talán ez lenne a hasznosabb.

Az elsőévesek KISZ funkcionáriusait a középiskolák jellemzése alapján választják ki. Ha az első félévben valamit dolgoztak — amiről a tagság csak ritkán értesül —, akkor a második félévben megint jelölik, és megint megválasztják őket — jöllehet az alapszerv tagságának egy része alig ismeri saját vezetőit, a felsőbb vezetőségre nem is beszélve. A vezetőség (B. T. nyomán) 600 ember, a tagság 30 százaléka. Hogyan lehet, hogy ez a tekintélyes számú vezetőség — „bár mennyiségben sok, — eredményességben oly kevés” munkát végez?

B. T. javaslata szerint azokat kell felelőssé tenni a csoportban folyó KISZ munkáért, akik a táncszóróban, „Közgazdász”-nál stb. dolgoznak. Miért van erre szükség? Miért nem az alapszervi KISZ vezetők, csoportvezetők és helyettesek a felelősök ezért, hiszen végeredményben ez a feladatuk?

A csoportok KISZ munkájának módját és lehetőségeit azonban nem könnyű pontosan meghatározni. Arról is beszélni kellene, egyáltalán mely feladatok azok, melyeket KISZ munkájának lehet nevezni.

Kétségtelen, hogy legfontosabb a tanulmányi munka. Ez azonban legtöbbször úgy történik, hogy a hallgató saját hangulata szerint tanul vagy nem tanul.

Az első évben, de talán még később is előfordul, hogy sokan nem tudják, hová, kihez fordulhatnak felmerülő problémáikkal. Instruktorkon keresztül a KISZ segítséget nyújthat a csoportok tanulmányi munkájának eredményesebbé tételéhez. Sok esetben azonban a KISZ instruktorkor nem veszik komolyan megbízásukat és azon kívül, hogy az évnívót és néhány politikai órán együtt vannak a csoporttal, lényegében nem csinálnak semmit.

Arra is szükség lenne, hogy a KISZ munka és általában a „KISZ-tag” és „nem KISZ-tag” csoportosítás mögött komoly tartalom legyen, különben a KISZ csupán elnevezés marad, homályos fogalomná válik, és a szervezetnek szinte magától értetődően minden általános iskolából kilépő fiatal tagja lesz, anélkül, hogy valamilyen komolyabb feladat hárulna rá, vagy kötelezettséget érezn.

A KISZ tömegszervezet lett. De milyen hatása van annak, hogy bárki, amikor ezt a kívánságát kifejezi, azonnal tagja lehet a KISZ-nek, minden feltétel nélkül. A középiskolák legnagyobb részében ugyanis ez történik.

Nem kíváncsi, hogy ez a szemlélet egyre inkább tért hódítson.

Van egy kérdés, amit B. T. igen furcsa megvilágításban vet fel, és ez az úgynevezett „kuli” munka. Azok a hallgatók, akik a kultúrcsoportokban vagy a Közgazdász-nál dolgoznak, nem kötelező jellegű munkát végeznek, saját zörszánukból mentek oda, azért, mert ez a munka felel meg leginkább érdeklődésüknek, képességüknek. Miért nevezi B. T. munkájukat mégis „kulimunkának”? Az a feladat, amit az ember szívesen végez, nem kulimunka, — még akkor sem, ha kívülálló úgy látja.

A központi és kari vezetőségben dolgozók természetesen időnként „kulimunkát” is végeznek. Ez funkciójukkal együtt jár. De miért nem tud a központi és kari vezetőség úgy dolgozni, hogy ne csak a „kulimunkát” végezze, hanem próbálja-nak életet vinni az egyetem nem túlságosan pezsgő KISZ-életébe?

Hogy ez munkába kerül? Hogy ehhez rengeteg ötlet, fantázia is kell? Ez természetes. Olyan emberek kellene a vezetőségbe, akik áldozatot tudnak hozni azért, hogy segítsenek a KISZ előtt álló problémák megoldásában.

Nagyobb felelősséggel kell a tagságnak megválasztani a vezetőséget, és azokat kell megválasztani, akik képesek arra, hogy a KISZ tagság „passzív” részét is bevonják a munkába.

Kozma Judit

Sajtótájékoztató

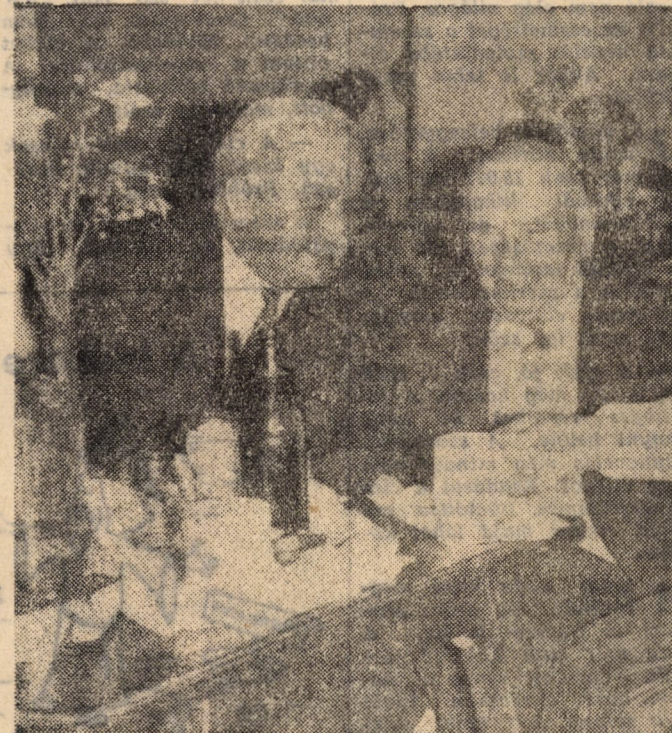
A saarbrückeni egyetem hallgatóival lebonyolított csere-akció keretében 20 nyugatnémet fiatal töltött nálunk 10 napot. Ott voltak a Közgazdász bálon, megismerkedtek egyetemünk létesítményeivel, és sok baráti kapcsolatot alakítottak ki. Programjukban szerepelt néhány üzemi meglátogatás, műtrái és vísegrádi kirándulás, operaházi előadás, a május elsejei felvonulás megtekintése stb. Elményeikről, tapasztalataikról a tanácsteremben megrendezett sajtótájékoztatón (lásd mellékelt kép) számoltak be.

Nyugdíjasaink találkozója

Ritka vendégei voltak április 28-án délután a klubnak. Egyetemünk nyugdíjasai részére kis összejövetelt rendeztünk a szakszervezet és a nőtanács. A KISZ részéről Bánki Frigyes harmadéves belkereskedelmi szakos hallgató Váci Mihály „Még nem elég” című versével köszöntötte az egybegyűlteket, majd Rencz István elvtárs mondott üdvözlő beszédet az egyetemi párt- és szakszervezeti vezetőség és a dolgozók nevében. Meleg szavakkal mondott köszönetet a nyugdíjasoknak

egyetemünkön végzett munkájukért és további jó egészséget, derűt, nyugodt életet kívánt.

Ezután az egyetem szakszervezeti bizottsága és nőtanácsa uzsonnával vendégelte meg az ünnepeket, majd a meghívottak vették át a szót. Meghatódottan mondtak köszönetet a kedves vendéglátásért és kérték, hogy a szakszervezet a jövőben is rendezzen hasonló találkozókat. Jó hangulatban ért véget az összejövetel s ehhez nagymértékben hozzájárult a KISZ énekes-gitáros triója is.

Hogy behozzuk a hátrányt...

Egyetemünkön intenzív nyelvtanulás folyik. A jobb tanulók az orosz mellé, akár két idegen nyelvet is választanak. Elsősorban a gimnáziumban végzett hallgatók használnák ki e lehetőségeket. A „technikumosok” viszont nehezen tudnak felzárkózni a megnövekedett követelményekhez. Többen vannak olyanok, akik korábban egyáltalán nem foglalkoztak oroszral, így kezdő csoportba kerültek. Az első évben a gimnázium anyagát sajátították el, másodévesben pedig az első szemeszter orosz anyagával foglalkoznak egész éven át, miközben a haladó csoportok már a negyedik jegyzetnél tartanak, szeptember óta szakszöveggel is foglalkoznak, és 3 órában tanulják az orosz nyelvet.

Azok viszont, akik számára csak heti 2 óra az orosz nyelvtanítás, év végére teljes másfél év tananyagával lesznek elmaradva a többiek. Ezen kezdő csoport nevében szeretnék kérésrel fordulni a nyelvi tanszékhez. Ugy tudjuk, jövőre „szétszórnak” bennünket.

Összintén szólva, nem is tudjuk elképzelni miképpen fogunk a jövő év végén haladó csoportba tartozó társainkkal együtt államvizsgázni.

Kérésünk az, hogy maradjon a „kezdő” orosz nyelvi csoport továbbra is együtt, hiszen a többiek által használt egyetemi jegyzet az egész évfolyamra egységes, csak a szöveggyűjtemények különböznek, szakok szerint. Nagyon sok nyelvtani problémát és sajátos kifejezőmódot még nem ismerünk és e kérdésekkel a továbbiakban is jó lenne együtt foglalkozni. Ugyanakkor a szakterületet sem hanyagolva, például a 8 oldalas kötelező beszámolókat mindenki a szakjának megfelelő témából tartaná.

Ahhoz pedig, hogy az államvizsgán mi is helytállhassunk majd, szükséges lenne nekünk is heti háromórás foglalkozást tartani, ha erre mód van.

— petres —

Cikk születik

Elhatároztam, hogy írok egy kis cikket. Cikkcskeket. Csak amolyan rövid kis tákolmányt. Ez lesz a címe: „A három bors ökröcske, a ceglédőcei TSZCS-ben”, és arról fog szólni, hogyan tölti napjait a három bors ökröcske Ceglédőcén. Elhatározásomat tett és cikk követte. Csak cikkcske. Mindössze 31,427 sor. Elvittem a szerkesztőhöz. A szerkesztő elolvasta, mosolygott, aztán azt mondta:

— A cikk jó, csak... csak hosszú egy kicsit. A földesleg részletek ki kéne húzni belőle... És az eszmei mondanivaló nem elég világos. Próbálja az eszmeiséget a szocialista nevelés szolgálatába állítani. Akkor le lehet majd közölni.

Jó, mondtam beleegyezően, aztán átírtam. A cikk így már csak 15,927 sor lett. A cikkből kihagytam a TSZCS-elnököt, az agronómust, a vezetőséget, sőt még az ötfőnyi tagságot is. Aztán elvittem a szerkesztőhöz. A szerkesztő elolvasta, mosolygott, majd így szólt:

— A cikk jó, csak... csak egy kicsit még hosszú. A földesleg részletek ki kéne hagyni belőle. A szocialista nevelés még mindig nem elég világos. Ráadásul a cím is terjedelmes. Rövidítse azt is le. Akkor majd lehet közölni.

A szám széle kissé meg-rándult, de azért átírtam, és húztam belőle. A cikkből már csak 7,821972 sor volt. Nem volt benne a három bors ökröcskén kívül más semmi. A történet színhelyén Ceglédőcéről Paksra tettem át, mert az csak négy betű. A címet is lerövidítettem. A TSZCS-ből kihagytam a Cs-t, a bors helyett sőt írtam, mivel az is fűszer, de

két betűvel kevesebb. Továbbá a három ökröcskéből kettőt lehagytam, mivel egy is elég. A szerkesztő elolvasta, mosolygott, aztán mondta:

— A cikk jó, csak egy kicsit még mindig hosszú. Rövidítse le, de legjobb lenne, ha a rövidített részbe még bevinné a könyvtárost is, hogy azért a nevelés se hiányozzék a cikkből.

A fejem furcsán mozogni kezdett, de azért hősiesen átírtam (a cikket), és húztam belőle. Összesen 1,12111002 sor maradt. A cím már csak két szó volt. „Az ökrör”. Gondoltam, ha nem becézem, rövidebb. A cikket vittem a szerkesztőhöz. A szerkesztő elolvasta, mosolygott, majd így szólt:

— A cikk jó, csak... csak egy kicsit még mindig hosszú. Próbálja meg...

A szám széle hangosan rándatózott, de átírtam. Egy

szóbból állt az egész: „Ökrör”. Vittem a szerkesztőhöz. A szerkesztő elolvasta, mosolygott, és megjegyezte: — Na látja, már majdnem jó! Csak...

Most egy nagyon csöndes helyen vagyok, a falak gumiból vannak, előttem gumidominó és műanyag játékok. Néha leveszik rólam azt a kicsit szűk ruhadarabot. Nagyon jó itt...

Öt perccel ezelőtt jött be az ügyeletes orvos. Egy újságot hozott be. Mohón megharaptam a fülét, aztán olvasni kezdtem. Egy cikket akadott meg a szemem. A szerkesztő írta... Ez volt a címe: „A korszerű ökrörnevelés problémái a nagyüzemi mezőgazdaságban a közgazdasági módszerek alkalmazásával”. A cikk 874 sor volt.

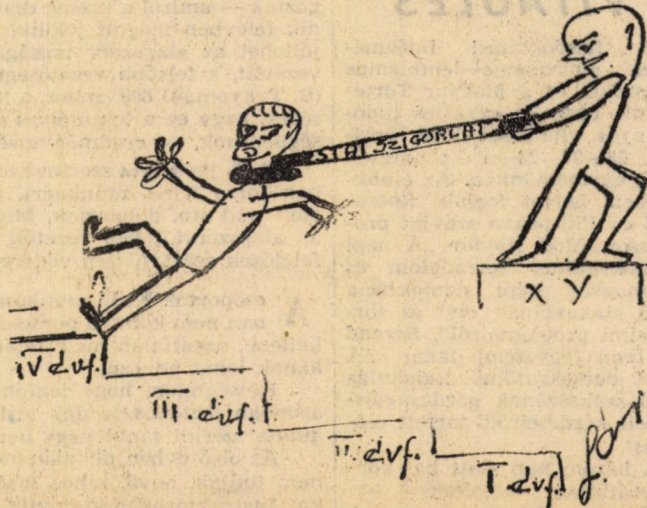
— Rózsahegy! — U. i. Ha ezzel a cikkel kapcsolatban valakinek kifogása van, ne a szerzőhöz forduljon. Eredetileg ötször ilyen hosszú volt. De a szerkesztő elolvasta, mosolygott stb....

Kicsit zsúfolt a menza

— Pedig amikor elvittem, még roseibni volt...

Nem megy az olyan könnyen

A külkeres válaszüton

— Nem lehetne esetleg nyugatra?

APRÓSÁG

Aki még emlékszik az egyetemi közgazdász napok lebonyolításának eredeti tervére, az tudja, hogy abban nagyszabású vetélkedőt is akartunk rendezni. Erre azonban mégsem került sor.

Am, hogy hallgatóink kárpótolva legyenek az izgalmas szellemi torna élményeinek elmaradása miatt, itt van a kiűzőbőn a szokásos év végi „Ki mit tud?” „Kviz” vagy „Ki miben tudós?” avagy egyszerűen csak „Vizsgaidőszak” című nagyszabású vetélkedő.

Nyomatott füzetecskéket kézbesített a minap a posta a kultúrosztály címére. Fogódzkodjunk meg, mit kaptak:

„A Csepeli Csögyár elfekvő készleteinek ajánlata azonnali átvételre.”

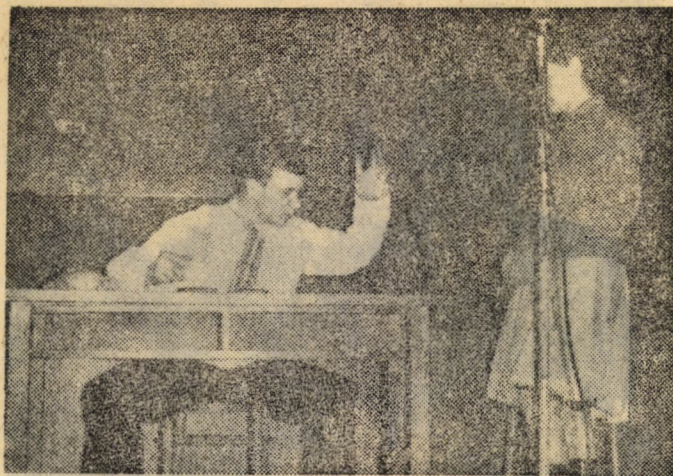
Közgazdászok ide, közgazdászok oda, enyhe kétellyel tekintünk arra, hogy a kultúrosztály hajlandó lesz egyetlen árva darab „szűk harmanthyú”, „karimás gözelzáró”, „bronzkefe” vagy „szimeringgyűrű” megvásárlására. Ilyenkor, a takarékosági évben erre gondolni sem lehet.

Kiállítás nyílt

a klubban Miklósvári Zégő negyedévfolyam általános szakos és Scherfel Tibor debreceni orvostudományi egyetemi hallgató grafikáiból. A kiállítás május 5-től 15-ig tart, megtekinthető naponta délután fél 3-tól.

KÖZGAZDÁSZ
a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja
Felelős szerkesztő:
dr. Káhlits László
Cím: IX., Dimitrov tér 8.
Telefon: 186-850/138 m.
Kiadja: Hírlapkiadó Vállalat
Megjelenik 2 hetenként
Készül a Szikra Lapnyomdában

Sikeres klubdélután

A legnagyobb sikert Ferenczy Gyula nyelvi csoportja aratta. Práger László „Kozmikus szerelem” című jelenetét adták elő.

Az utazási iroda hivatalnokai (Landess Pál) „Van még egy jegyem a Holdba”.

Csak egy kis szerencse kell! — éneklük az angol jelenet szereplőit. A zongoránál Gézi József igyekszik néhány hangot kicsalni azokból a húrokból, amelyek nem voltak elszakadva. Kevés ilyen volt. **Néha, baj: csak egy kis szerencse kell.**

(Fotó: Száva)

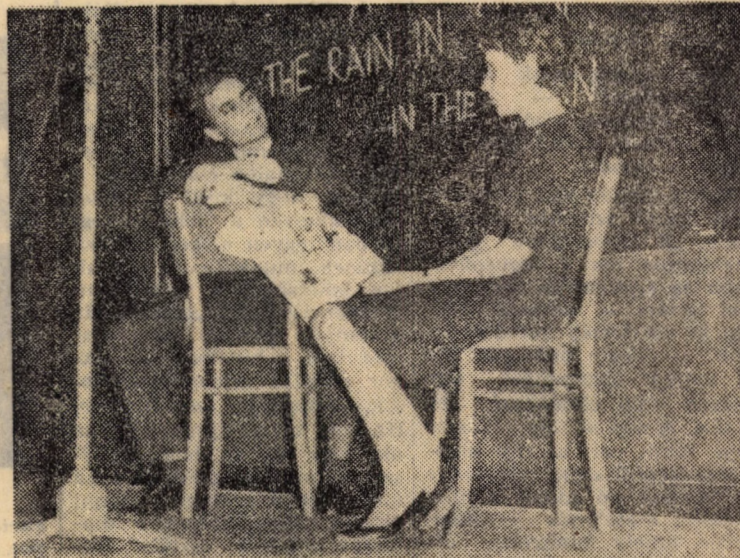
Belák Lia orosz táncokat adott elő. Most a partnere tapsol. Később az egész közönség.

Varga Pál már-már „öröközlődé” váló slágert éneklő Bánhidai Máriával és Gyarmati Sárával Quando caliente el sol, — amikor tűz a nap...

„Nézd csak, feljött a Föld. Minden olyan romantikus — rebegi a kolhozparaszasszony (Bánhidai Mária) a megilletődött magyar egyetemistának, Oszkó Zoltánnak.

A táblán angol szöveg, a nézőtérben német vendégek Saarbrückenből, a színpadon francia jelenet. Valóban soknyelvű volt az előadás.